

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Adrian McKinty
THE CHAIN

Copyright © 2019 by Adrian McKinty

This edition published by arrangement with Little,

Brown and Company, New York, New York, USA.

All rights reserved.

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03401-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ADRIJAN MAKINTI

LANAC

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

Ima izvesne mudrosti u tome da stvari sagledamo iz tuobnijeg ugla i da svet shvatimo kao neku vrstu pakla.

Artur Šopenhauer, *Parerga i paralipomena*, 1851.

Nikad ne smemo da prekinemo lanac.

Stivi Niks, *The Chain* (originalni demo), 1976.

PRVI DEO

SVE IZGUBLJENE DEVOJKE

Četvrtak, 7.55

Kajli sedi na autobuskoj stanici i proverava lajkove na Instagramu, tako da uopšte ne primećuje muškarca sa pištoljem sve dok joj skoro sasvim ne prilazi.

Mogla bi da baci školski ranac i da potrči preko močvare. Ona je okretna trinaestogodišnja devojčica koja dobro poznaje sve bare i blatišta na Plam Ajlandu. Nad ostrvom još lebdi jutarnja magla, a taj muškarac je krupan i nezgrapan. Teško da bi se odvažio da krene za njom. Sigurno bi odustao od potere pre nego što autobus u osam sati stigne na stanicu.

Sve to joj prolazi kroz glavu u deliću sekunde.

Muškarac sad stoji pravo ispred nje. Preko lica ima crnu skijašku masku i nišani pištoljem u njene grudi. Ona preneraženo otvara usta i mobilni joj ispada iz ruke. To očigledno nije neka neslana šala. Novembar je. Noć veštica je prošla pre nedelju dana.

„Znaš li šta je ovo?“, pita muškarac sa maskom.

„Pištolj“, odgovara Kajli.

„Pištolj uperen u tvoje srce. Ako počneš da vrištiš ili pokušaš da pobegneš, moraću da pucam u tebe. Jasno?“

Ona klima glavom.

„Odlično. Ostani mirna. Stavi ovo preko očiju. Sad sve zavisi od tvoje majke. Njeni postupci u narednih dvadeset četiri sata odrediće da li ćeš živeti ili umreti. A kada... ako te pustimo, ne smemo da ostavimo mogućnost da nas prepoznaš.“

Kajli drhtavim rukama rasteže elastičnu traku i stavlja meke neprozirne jastučiće preko očiju.

Neki automobil se zaustavlja pored nje. Vrata se otvaraju.

„Uđi u kola. I pazi na glavu“, kaže muškarac.

Ona se uvlači u kola. Vrata se zatvaraju za njom. Misli joj lete sto na sat. Zna da nije smela da uđe u vozilo. Tako devojčice nestaju. Tako devojčice nestaju svakog dana. Ako uđeš u kola, sve je gotovo. Ako uđeš u kola, zauvek si izgubljena. Nikad ne smeš da ulaziš u kola. Moraš da se otrgneš i jurneš koliko te noge nose.

Ali prekasno.

„Veži joj pojas“, kaže ženski glas sa prednjeg sedišta.

Kajli počinje da plače ispod poveza.

Muškarac seda na zadnje sedišta pored nje i vezuje joj pojas. „Molim te, pokušaj da ostaneš mirna, Kajli. Ne želimo da te povredimo“, govori joj.

„Ovo je sigurno neka greška“, kaže ona. „Moja mama nema para. Počeće da radi na novom poslu tek kad...“

„Reci joj da zaveže!“, praska žena sa prednjeg sedišta.

„Ovde se ne radi o novcu, Kajli“, kaže muškarac. „Slušaj, bolje da priču ostavimo za kasnije, važi?“

Automobil kreće podižući vrtlog peska i šljunka. Vozilo naglo dobija na ubrzanju dok menjač prelazi iz jedne u drugu brzinu.

Kajli sluša kako automobil odmiče preko mosta na Plam Ajlandu. Čuje brektavo tandrkanje školskog autobusa koji prolazi pored njih i srce joj se još više steže.

„Uspori“, kaže muškarac.

Kajli čuje škljocaj automatske brave i psuje sebe što je propustila šansu. Mogla je da otkopča pojas, otvori vrata i iskoči iz kola. Obuzima je slepa panika. „Zašto ovo radite?“, pita plačnim glasom.

„Šta da joj kažem?“, pita muškarac.

„Nemoj ništa da joj govoriš“, odvrća žena. „Samo joj reci da umukne.“

„Moraš da budeš tiha, Kajli“, kaže muškarac.

Automobil brzo odmiče putem, verovatno Ulicom Voter blizu Nju-beriporta. Kajli tera sebe da duboko diše. Udahni-izdahni, udahni-izdahni, onako kako su im pokazali školski savetnici na psihološkoj

obuci. Ako hoće da ostane živa, mora da bude pribrana i strpljiva, dobro to zna. Sada je u osmom razredu, u grupi koja radi po naprednom programu. Svi kažu da je pametna. Mora da bude mirna, da obraća pažnju na važne stvari i da u povoljnom času iskoristi svoju šansu.

Ta devojčica iz Austrije je preživela, baš kao i one devojčice iz Klivlanda. Videla je i onu mormonku koju su oteli kad joj je bilo četrnaest godina, pričala je o tome u emisiji *Dobro jutro, Ameriko*. Sve one su uspele da prežive. Naravno, imale su sreće, ali možda je tu bilo još nečega.

Potiskuje nov talas užasa koji preti da je uguši.

Čuje kako se automobil penje na most na Ruti 1 kod Njuberiporta. Znači, prelaze reku Merimak i nastavljaju ka Nju Hempširu.

„Ne juri toliko“, mrmlija muškarac i automobil usporava na nekoliko minuta, a onda ponovo postepeno ubrzava.

Kajli razmišlja o svojoj mami. Tog jutra treba da ide u Boston, na pregled kod onkologa. Sirota mama, ovo će je sigurno...

„Pobogu“, kaže žena za volanom prestravljenim glasom.

„Šta je bilo?“, pita muškarac.

„Prošli smo pored pandurskih kola na granici.“

„Nema veze. Mislim da si... oh, ne. Isuse... evo, uključuje rotaciono“, kaže muškarac. „Pokazuje ti da skreneš. Prebrzo si vozila! Moraš da staneš.“

„Znam“, odgovara žena.

„Sve će biti u redu. Nemoguće da je neko prijavio da smo ukrali auto. Nedeljama je bio parkiran u onoj sporednoj ulici u Bostonu.“

„Nije problem u autu, već u njoj. Daj mi pištolj.“

„Šta nameravaš da uradiš?“

„A šta možemo da uradimo?“

„Možemo da složimo neku priču“, nastavlja muškarac.

„Sa otetom devojčicom koja sedi pozadi sa povezom preko očiju?“

„Ona ništa neće reći. Jelda, Kajli?“

„Neću. Obećavam“, odgovara Kajli slabašnim glasom.

„Reci joj da ćuti. Skinij joj tu stvar s lica i reci joj da spusti glavu i da gleda dole.“

„Zatvori oči. I ne puštaj ni glasa“, kaže muškarac, skinuvši joj povez sa očiju i gurnuvši joj glavu naniže.

Žena parkira kola sa strane dok se policijski automobil po svoj prilici zaustavlja iza njih. Žena očigledno prati policajca u retrovizoru. „Zapišuje broj tablica. Sigurno je zatražio proveru preko radio-stanice“, kaže.

„Sve je u redu. Treba samo da popričaš s njim. Biće dobro.“

„Sva vozila državne policije imaju kamere, jelda?“

„Ne znam.“

„Sad znaju kakav auto traže. I da u njemu ima troje ljudi. Moraćemo da sakrijemo kola u staji. I da ih godinama držimo tamo.“

„Ne preteruj. Samo će da ti napiše kaznu za prekoračenje brzine.“

Kajli čuje krckanje kamenčića dok policajac napušta svoje vozilo i kreće ka njima.

Potom čuje spuštanje prozora sa šoferske strane. „Pobogu“, mrljla žena na prednjem sedištu dok policajac prilazi.

Šljunak prestaje da krcka i policajac zastaje pored otvorenog prozora.

„Nešto nije u redu, gospodine?“, pita žena.

„Gospodo, znate li koliko brzo ste vozili?“, kaže policajac.

„Ne znam“, odgovara žena.

„Radar pokazuje osamdeset tri kilometra na sat. U školskoj zoni gde smete da vozite najviše četrdeset. Pretpostavljam da niste videli oznake.“

„Ne, nisam. Nisam znala da ima neka škola u blizini.“

„Naokolo ima mnogo znakova koji ukazuju na to, gospodo.“

„Žao mi je, ali stvarno nisam videla.“

„Molim vas, pokažite mi...“ Policajac naglo zastaje. Kajli zna da gleda u nju. Počinje da drhti.

„Ta devojčica pored vas, gospodine... to vam je ćerka?“, pita policajac.

„Jeste“, odgovara muškarac.

„Gospođice, možete li da podignete glavu?“

Kajli podiže glavu, ali joj oči ostaju čvrsto zatvorene. I dalje drhti. Policajac sigurno shvata da nešto ne štima. Prolazi pola sekunde dok svih četvoro – policajac, Kajli, žena i muškarac – razmišljaju šta sledeće da urade.

Žena prigušeno hukne i pucanj se prolama kroz vazduh.

Četvrtak, 8.35

To bi trebalo da bude rutinski odlazak kod onkologa. Redovna kontrola na šest meseci, čisto da se uvere da je sve u redu i da je rak na njenoj dojci i dalje u fazi remisije. Rejčel je rekla Kajli da nema razloga da brine, da se odlično oseća i da je sve skoro sigurno u redu.

Naravno, duboko u sebi, Rejčel zna da stvari možda ne stoje baš tako dobro. Isprva je trebalo da ode na kontrolu u utorak pre Dana zahvalnosti, ali je prošle nedelje uradila neke analize u laboratoriji i doktorka Rid je, dobivši rezultate, očigledno zaključila da treba što pre da se vide. Koliko tog jutra. Doktorka Rid je pribrana, ozbiljna žena poreklom iz Nove Škotske. Ona sigurno nije osoba koja bi dizala paniku ni oko čega.

Rejčel se trudi da ne razmišlja o tome dok vozi ka jugu Međudržavnim putem I-95.

Kakva korist od brige? Još uvek ništa ne zna. Možda je doktorka Rid odlučila da otputuje kući za Dan zahvalnosti, pa je svima zakazala raniji termin?

Rejčel se ne oseća bolesno. Štaviše, odavno se nije osećala bolje. Bar dve godine unazad. Neko vreme bila je ubeđena da je postala omiljeno dete loše sreće. Ali sad se sve promenilo. Razvod je ostao iza nje. Počela je da piše predavanja iz filozofije spremajući se za svoj novi posao. U januaru će početi da radi na koledžu. Kosa joj se skoro potpuno oporavila od hemioterapije, snaga joj se vratila i počela je da dobija na težini. Platila je psihički danak protekloj godini i zatvorila to poglavlje. Sad je ponovo ona stara: samouverena, dobro organizovana žena koja je radila dva posla kako bi Marti mogao da završi studije prava i kako bi kupili kuću na Plam Ajlandu.

Ima samo trideset pet godina. Čitav život je pred njom.

Kucni o drvo, razmišlja, lupnuvši prstom po zelenom delu kontrolne table za koji se nada da je napravljen od drveta, mada je verovatno plastičan. Doduše, u zakrčenom prtljažniku volva 240 ima stari hrastov štap za hodanje, ali bilo bi previše rizično da pokuša da ga dohvati tokom vožnje.

Sat na mobilnom pokazuje 8.36. Šta Kajli trenutno radi? Verovatno napušta autobus i kreće preko školskog dvorišta sa Stjuartom. Šalje joj poruku, glupi vic koji čitavog jutra čuva za nju: Gde Supermen kupuje hranu?

Pošto čitav minut ne dobija povratnu poruku, Rejčel joj šalje odgovor: U supermarketu.

Kajli i dalje ne odgovara.

Kapiraš? SUPERmarket, kuca Rejčel.

Kajli je namerno ignoriše. *Ali Stjuart se sigurno kida od smeha*, razmišlja Rejčel, šireći usne u osmeh. On se uvek smeje njenim glupim vicevima.

Sada je 8.38 i gužva postaje sve veća.

Ne želi da zakasni na pregled. Ona nikad ne kasni. Možda je bolje da se isključi sa međudržavnog i nastavi Rutom 1?

Kanadski Dan zahvalnosti ne pada na isti dan kao američki, prolazi joj kroz glavu. Doktorka Rid sigurno hoće da je vidi zato što joj rezultati ne izgledaju dobro. „Ne“, glasno kaže, odmahujući glavom. Neće upasti u staru spiralnu negativnog razmišljanja. Mora da gura napred. Čak i ako u ruci još drži pasoš za carstvo bolesnih, neće dopustiti da je to definiše. To je ostalo iza nje, zajedno sa danima koje je provela dirinčeci u onom restoranu, vozeći za *Uber* i padajući na Martijeve fazone.

Konačno je počela da koristi svoj pun potencijal. Dobila je profesorski posao. I sad smišlja temu za uvodno predavanje. Šopenhauer je možda pretežak. Njega ne mogu baš svi da svare. Možda je bolje da prvi čas započne šalom o Sartru i konobarici u kafetu *Deux...*

Mobilni joj zvoni, prenuvši je iz misli.

Nepoznat broj, piše na ekranu.

Javlja se preko spikerfona: „Halo?“

„Moraš da zapamtiš dve stvari“, kaže čudan iskrivljen glas, očigledno propušten kroz uređaj za promenu glasa. „Pod jedan: ti nisi prva, a sigurno nećeš biti ni poslednja. Pod dva: zapamti, ovde se ne radi o novcu – ovde se radi o Lancu.“

Ovo je sigurno neka neslana šala, govori jedan deo njenog mozga. Ali one druge, dublje, iskonskije strukture u njenom cerebelumu reaguju na način koji se može opisati samo kao čist životinjski strah.

„Mislim da ste pogrešili broj“, pokušava.

Glas nehajno nastavlja: „Za pet minuta, Rejčel, pozvoniće ti telefon i to će biti najvažniji poziv u tvom životu. Moraćeš da se parkiraš sa strane. Moraćeš da ostaneš savršeno pribrana. Dobićeš detaljna uputstva. Povedi računa da ti mobilni bude napunjen i da pri ruci imaš olovku i papir da pribeležiš sve što treba. Neću te zavaravati pričama da će ti biti lako. Pred tobom su užasno teški dani, ali Lanac će ti pomoći da prođeš kroz to.“

Rejčel oseća kako se sve u njoj ledi. U ustima oseća ukus starih novčića. Muti joj se u glavi. „Trebalo bi da pozovem policiju ili...“

„Ne smeš da uplićeš policiju. Ni bilo koga ko ima veze sa zakonom. Dobro ćeš se snaći, Rejčel. Ne bi bila odabrana da smo procenili da spadaš među osobe koje bi pukle kad se suoče sa našim zahtevima. To što tražimo od tebe sada ti možda deluje nemoguće, ali ti si savršeno sposobna da to izvedeš.“

Oseća ledeno probadanje koje joj se spušta niz kičmu. Kao budućnost koja zadire u sadašnjost. Užasna budućnost koja će se, sigurna je u to, manifestovati za samo nekoliko minuta.

„Ko ste vi?“, pita.

„Moli se da nikad ne saznaš ko smo mi ni šta smo sve kadri da učinimo.“

Veza se prekida.

Rejčel ponovo proverava identifikaciju, ali na ekranu i dalje nema broja. Pa ipak, taj glas. Mehanički izobličen i proračunat; samouveren, hladan, arogantan. Na šta je ta osoba mislila? Šta bi mogao da bude najvažniji telefonski poziv u njenom životu? Baca pogled na retrovizor i prebacuje volvo iz brze u srednju traku, u slučaju da je neko stvarno pozove.

Nervozno čupka rasparan konac na crvenom džemperu i ajfon u tom trenutku ponovo zvoni.

Još jedan anonimni poziv.

Pritiska zelenu slušalicu. „Halo?“

„Je li to Rejčel O’Nil?“, pita glas sa druge strane. Drugačiji glas. Glas neke žene. Žene koja zvuči veoma uznemireno.

Rejčel želi da kaže *ne*. Želi da odvrati nadiruću katastrofu opaskom da je ponovo počela da koristi devojačko prezime – da je sad Rejčel Klajn – ali zna da je to besmisleno. Šta god da kaže ili uradi, to neće sprečiti tu ženu da joj saopšti da se desilo najgore.

„Da“, odgovara.

„Žao mi je, Rejčel, ali moram da ti saopštim užasno lošu vest. Imaš li papir i olovku da pribeležiš uputstva?“

„Šta se desilo?“, pita ona, sad istinski prestravljena.

„Otela sam tvoju ćerku.“

3

Četvrtak, 8.42

Nebo pada. Nebo se obrušava na nju. Ne može da diše. Ne želi da diše. Njena devojčica. Ne. To nije istina. Niko nije oteo Kajli. Ta žena ne zvuči kao otmičarka. To je laž. „Kajli je u školi“, kaže Rejčel.

„Nije. Sa mnom je. Ja sam je otela.“

„Ali nemoguće je da... sigurno se šalite.“

„Smrtno sam ozbiljna. Oteli smo je na autobuskoj stanici. Sad ću ti poslati njenu sliku.“

Samo trenutak kasnije Rejčel dobija poruku sa prikazanom fotografijom devojčice koja sedi na zadnjem sedištu automobila sa povezom preko očiju. Devojčica nosi crni džemper i bež vuneni kaput, isto kao Kajli kad je tog jutra napustila kuću. Ima isti pegavi prćasti nosić i smeđu kosu sa crvenkastim pramenovima. Da, to je nesumnjivo ona.

Rejčel oseća nalet mučnine. Vid joj postaje zamućen. Pušta volan. Ostali vozači mahnito trube dok volvo izleće iz trake.

Žena sa druge strane i dalje priča. „Moraš da ostaneš mirna i da pažljivo slušaš sve što ti govorim. Moraš sve da uradiš na isti način kao što sam ja uradila. Moraš da zapišeš sva pravila i nipošto ne smeš da odstupiš od njih. Ako prekršiš bilo koje od pravila ili pozoveš policiju, obe ćemo snositi posledice. I tvoja ćerka i moj sin biće ubijeni. Znači, dobro me slušaj i zapiši sve što ti govorim.“

Rejčel trlja oči. Nešto joj tutnja u glavi, nalik na džinovski talas koji će se svakog časa obrušiti na nju. I zdrobiti je u paramparčad. Najgora stvar na svetu stvarno se dešava. U stvari, *već se desila.*

„Hoću da čujem Kajli, kučko!“ vrišti u mikrofon, a onda grabi volan i ispravlja volvo, u poslednji čas izbegavši ogroman kamion sa prikolicom. Prelazi u susednu traku i skreće ka bankini. Pritiska kočnicu i gasi motor dok desetine vozača trube i psuju na sav glas.

„Kajli je dobro, bar zasad.“

„Pozvaću policiju!“ vrišti Rejčel.

„Nikog nećeš pozvati. Molim te da se pribereš, Rejčel. Ne bih te odabrala da mislim da nisi dovoljno jaka za ovo. Obavila sam temeljno istraživanje. Znam da si studirala na Harvardu i da se oporavljaš od raka. Znam da si dobila nov posao. Znam da si izuzetno organizovana osoba i da nećeš zeznuti stvar. Jer su posledice, ako učiniš suprotno, krajnje jednostavne: Kajli će umreti, a isto će se desiti i sa mojim sinom. Dakle, papir u ruke i piši šta ti govorim.“

Rejčel duboko udiše i grabi rokovnik iz tašne. „U redu“, kaže.

„Sada si u Lancu, Rejčel. Obe smo u njemu. Lanac će učiniti sve što je potrebno da bi se zaštitio. Znači, prvo pravilo glasi: zaboravi na policiju. Ako pokušaš da stupiš u kontakt sa nekim pandurom, ljudi koji upravljaju Lancem će to saznati i onda će mi narediti da ubijem Kajli i da pronađem drugu metu, i ja ću to uraditi. Njih boli uvo za tebe i tvoju porodicu. Jedino što je njima važno jeste bezbednost samog Lanca. Kapiraš?“

„Bez policije“, ošamućeno ponavlja Rejčel.

„Drugopravilo tiče se telefona. Moraćeš da kupiš više anonimnih telefona za jednokratnu upotrebu, takozvanih radilica. Za svaki poziv koristićeš zaseban telefon, kao što ja sada radim. Kapiraš?“

„Da.“

„Kao treće, sa interneta treba da skineš Tor pretraživač koji će te odvesti na dark veb^{*}. To je donekle zeznuto, ali uspećeš ako se dovoljno potrudiš. Preko Tora potraži *Infiniti prodžekts*. Jesi li sve pribeležila?“

„Da.“

„*Infiniti prodžekts* je samo paravan. Sâm naziv ništa ne znači, ali ćeš na tom sajtu pronaći bitkoin račun. Bitkoine možeš da kupiš na

^{*} Doslovno, „mračna mreža“, deo svetske mreže koji zahteva specifičan softver i odobrenje za pristup, poznat po tome što obiluje raznim nelegalnim sadržajima. (Prim. prev.)

pet-šest različitih mesta na Toru preko kreditne kartice ili elektronskog transfera. Broj transfera za *Infiniti prodžekts* je dva-dva-osam-devet-sedam-četiri-četiri. Jesi li zapisala? Čim se izvrši prenos novca, transferu je nemoguće ući u trag. Ono što Lanac zahteva od tebe jeste suma od dvadeset pet hiljada dolara.“

„Dvadeset pet hiljada? Ali kako da nabavim...“

„Ne zanima me kako, Rejčel. Uzmi pare od zelenaša, stavi kuću pod još jednu hipoteku, počni da radiš kao plaćeni ubica. Boli me uvo kako. Samo nabavi pare. Uplati ih na račun i time si obavila prvi deo posla. Drugi deo je teži.“

„Šta je drugi deo?“, uspaničeno pita Rejčel.

„Ovde treba da ti kažem da ti nisi ni prva ni poslednja. Sada si u Lancu, a to je proces koji seže mnogo godina unazad. Ja sam otela tvoju ćerku da bih oslobodila svog dečaka. On je takođe otet i trenutno se nalazi kod muškarca i žene koje ne poznajem. Ti moraš da odabereš svoju metu i da otmeš sledećeg taoca kako bi Lanac mogao da se nastavi.“

„Šta! Ti nisi...“

„Dobro me slušaj. Ovo je užasno važno. Moraš da otmeš nekog ko će u Lancu zauzeti mesto tvoje ćerke.“

„O čemu pričaš?“

„Moraš da odabereš svoju metu, osobu kojoj ćeš oteti nekog od njenih najmilijih, i da taoca zadržiš kod sebe sve dok tvoja meta ne isplati otkup i ne otme sledeću žrtvu. To znači da ćeš morati da obaviš isti ovakav telefonski razgovor sa osobom koju budeš odabrala. Ovo što ja sada radim tebi, ti ćeš isto morati da uradiš tvojoj meti. Čim izvršiš otmicu i isplatiš novac, moj sin će biti pušten. Čim tvoja meta nekog bude otela i isplatila otkup, tvoja ćerka će biti oslobođena. Krajnje prosto. Tako funkcioniše Lanac. I tako će zauvek nastaviti da funkcioniše.“

„Šta? Koga da odaberem?“, pita Rejčel, raspamećena od užasa.

„Nekog ko neće prekršiti pravila. Kloni se pandura, političara i novinara – oni uvek sve upropaste. Treba ti neko ko će da izvrši otmicu, da plati otkup i da drži jezik za zubima kako bi Lanac mogao da se nastavi.“

„Otkud znaš da ću ja da uradim sve što tražiš?“

„Ako ne uradiš, moraću da ubijem Kajli i da okušam sreću sa nekim drugim. Ako omanem, oni će ubiti mog sina, a onda i mene. Mi više

nemamo šta da izgubimo. Dopusti da budem potpuno otvorena, Rejčel: ako zatreba, ubiću Kajli. Sad znam da sam kadra da to učinim.“

„Molim te, ne radi to. Molim te da je pustiš. Preklinjem te kao majka majku. Ona je divno dete. Ona mi je sve na svetu. Toliko je volim.“

„Računam na to. Jesi li shvatila sve što sam ti rekla?“

„Jesam.“

„Doviđenja, Rejčel.“

„Ne! Čekaj!“, očajno viče Rejčel, ali veza se već prekinula.

4

Četvrtak, 8.56

Rejčel počinje da drhti. Muka joj je, utroba joj se okreće, muti joj se u glavi. Kao u one dane dok je bila na lečenju, kad im je dopuštala da je truju i prže u nadi da će joj to pomoći da ozdravi.

Saobraćaj neumoljivo tutnja sa njene leve strane dok sedi u kolima kao sleđena, kao odavno upokojeni istraživač koji je doživeo fatalnu nesreću pri sletanju u neki tuđinski svet. Prošlo je četrdeset pet sekundi otkako je ona žena prekinula vezu. Četrdeset pet sekundi dugih kao četrdeset pet godina.

Telefon ponovo zvoni, nateravši je da poskoči. „Halo?“

„Rejčel?“

„Da.“

„Ovde doktorka Rid. Imaš zakazano u devet, ali sestra sa prijavnice kaže da se još nisi pojavila.“

„Kasnim. Zbog gužve“, kaže Rejčel.

„Shvatam. U ovo vreme ume da bude haotično. Kad možemo da te očekujemo?“

„Šta? Oh... danas ne mogu da dođem. Nema šanse.“

„Zaista? Ali, mila... u redu, onda ćemo pronaći neki termin za sutra.“

„Ne, ne mogu ni sutra. Ni čitave nedelje.“

„Rejčel, moraš da dođeš, da popričamo o tvojim rezultatima.“

„Moram da prekinem“, kaže Rejčel.

„Slušaj, ne volim da pričam o tome preko telefona, ali poslednji testovi pokazuju veoma visoke nivoe CA 15-3. Stvarno treba da...“

„Ne mogu da dođem. Doviđenja, doktorko Rid“, kaže Rejčel i prekida vezu dok u retrovizoru hvata odsjaj trepćućeg svetla. Krupan tamnokosi pripadnik masačusetske policije izlazi iz službenog vozila i prilazi volvu 240.

Ona sedi za volanom, totalno pometena, sa suzama koje joj se suše na licu.

Policajac kuca na staklo i Rejčel nakon kratkog oklevanja spušta prozor. „Gospođo“, počinje on, a onda primećuje da je plakala. „Oprostite, gospođo, imate nekih problema sa kolima?“

„Ne. Oprostite.“

„Znate, gospođo, ne smete ovde da se parkirate, osim u hitnim slučajevima.“

Kaži mi, prolazi joj kroz glavu. Sve mu ispričaj. Ne, ne mogu. Ako to uradim, ubiće je. Ta žena će to sigurno uraditi. „Znam da ne smem ovde da se parkiram, ali... upravo sam se čula sa svojom doktorkom, sa onkologije. Izgleda... izgleda da se moj rak vratio.“

Policajac shvata. Polako klima glavom. „Gospođo, mislite da ste u stanju da nastavite sa vožnjom?“

„Jesam.“

„Neću vam pisati prekršajnu prijavu, ali moram da vas zamolim da nastavite sa putovanjem. Zaustaviću saobraćaj dok se uključite u traku.“

„Hvala vam, gospodine.“

Rejčel okreće ključ i stari volvo brekćući oživljava. Policajac zaustavlja vozila u sporoj traci i ona se bez bilo kakvih teškoća vraća u saobraćaj. Vozi otprilike kilometar i po, a onda skreće na prvom izlazu i isključuje se sa auto-puta. Južno odatle je bolnica gde bi možda mogli da je srede, ali to je trenutno ne zanima. To je sad totalno nebitno. Sad razmišlja samo o tome kako da vrati Kajli. To joj je sad jedina vodilja: njeno sunce i zvezde i čitav univerzum.

Kreće Međudržavnim putem I-95 goneći volvo sa žestinom koju to vozilo još nikad nije iskusilo.

Iz spore prelazi u srednju, odatle u brzu traku.